IVAN RATAMA

BARNESTJERNEN

Versjon to -

Og andre korte fortellinger
og tekster -

(c) Copyright, Det Arkaiske Forlag.
ISBN: 978-82-8325-059-6

USKYLDENS ANSVAR

"Skyld er den alle fritt kan peke
på når det hele er over uten å risikere noe"

Det finnes begreper for å gi skyld og det finnes begreper for å fraskrive seg skyld.
Papirtigre. Besteborger. Schizofren. Psykopat.
Det finnes begreper for å gi skyld og det finnes begreper for å fraskrive seg skyld.
Sladrehan skal selv ha bank. Du må tenke rasjonelt. Du gir mennesker falskt håp. Det er vi som skal advare deg.
Det finnes begreper for å gi skyld og det finnes begreper for å fraskrive seg skyld.
Du har ikke utdannelse så du kan ikke tenke rasjonelt. Taper. Villstyring. Rundbrenner.
Det finnes begreper og argumenter for å gi skyld og det finnes begreper og argumenter for å fraskrive seg skyld.
Islamofob. Rasist. White trash. Rednecks.
Det finnes begreper og argumenter for å gi skyld og det finnes begreper og argumenter for å fraskrive seg skyld.
Elendig barnevernsunge. Drittsekk. Bølle. Mobber.
Det finnes begreper og argumenter for å gi skyld og det finnes begreper og argumenter for å fraskrive seg skyld.
Traktorlesbe. Panserfeminist. Negativt kroppsspråk godtas ikke. Hvorfor kan ikke du bare være normal?
Det finnes begreper og argumenter for å gi skyld og det finnes begreper og argumenter for å fraskrive seg skyld.
Snobb. Innpåsliten og innbilsk. Verdensborger. Du må være politisk korrekt enten du er enig med oss eller ikke men du må være enig med oss uansett, for ellers så er du ikke politisk korrekt.
Det finnes ideer for å gi skyld og det finnes ideer for å fraskrive seg skyld.
Rather dead than red. Kampen i historien er en klassekamp. Vold er penis og penis er vold. Gud er død.
Det finnes begreper og ideer for å gi skyld og det finnes begreper og ideer for å fraskrive seg skyld.
Integrering. Inkludering. Porno er prostitusjon foran kamera. Ferdig snakka.

Jeg er skyldig fordi jeg tilfeldigvis var tilstede der en uskyldig også var tilstede når noe fælt skjedde.
Det er ikke det jeg har gjort, men den andres uskyld, som gjør meg skyldig.

PREDESTINASJONEN

Jeg har aldri fått lov til å bestemme selv. Jeg har aldri fått lov til å respektere meg selv. Jeg har aldri fått lov til å ha egne meninger. Jeg har aldri fått lov til å være meg selv. Jeg har aldri fått lov til å uttrykke meg. Jeg har aldri fått lov til å tenke selv. Jeg har aldri fått lov til å kjenne etter. Jeg har aldri fått lov til å være fri. Jeg har aldri fått lov til å ha penger. Jeg har aldri fått lov til å ha eiendom. Jeg har aldri fått lov til å bli til noe. Jeg har aldri fått lov til å vite best selv. Alt har alltid handlet om dem, om samfunnet, om bygda, om vennene, om familien, om skolen. Likevel er jeg fryktelig glad i meg selv. Likevel fortsetter jeg å være glad i dem. Selv om de holder meg utenfor deres interne diskusjoner om hvordan jeg er og burde være. Det var vel aldri meningen at jeg skulle være lykkelig. Jeg måtte seire uten Guder og uten Ord i en verden av Guder og av Ord.

NY TID

- Lapskaus er ikke Kultur! Lapskaus er ikke identitet!
Den Kvinnelige, psykiatriske sykepleieren i 50-årene nøt og var åpenbart stolt over å legge en av taperne i samfunnet i bakken. Det beviste at hun ikke hadde grunn til å føle dårlig samvittighet. Dette var ikke hennes feil. Hun hadde rett og plikt til å gjøre dette og da kunne man ikke diskutere. Maktapparatets rettigheter og plikter overfor befolkningen tar ikke hensyn slik borgernes må. De lar seg ikke betvile. De er selve virkeligheten, de er ikke noe i virkeligheten som har andre hensyn å ta.
Grunnen til at hun foraktet Lapskaus og Norske Juletradisjoner var fordi hun hadde skjønt noe han ikke hadde skjønt. Det å være Norsk betydde ikke lenger det det gjorde i går. Kansje definerte hun "Norsk" som noe annet enn det han gjorde. Fordi selv om hun følte frykt for helsen og ikke ville spise tradisjonell Norsk mat lenger, følte hun likevel lykke over livet på topp av personligheten, og han følte lykke over sin egen likegyldighet. Hun vant. Hun hadde tatt et valg og det slår jo alltid å gjøre ting ut av gamle og inngrodde vaner? Men likevel var han stolt over sin enkle innstilling til problematikken. Lapskaus var virkelig kultur. Lapskaus var virkelig identitet. Men så snart en endring umerkelig snek seg inn over psyken hans også mistet han de gamle tradisjonene og erstattet dem med nye, ville ikke han heller lenger føle det sånn at "Lapskaus var kultur" og mene at "Lapskaus var identitet". Det var over og nå startet han pånytt. Han begynte å eksperimentere med rettene. Banan og Norsk blåmuggost til svinekotelettene. Han var ikke lenger den han hadde vært i fortiden da Lapskaus faktisk var kultur og identitet. Ting hadde alltid vært i endring. Og noen endringer var faktisk ikke nødvendig å bry seg så mye med. Vi tapte ikke noe essensielt. Ny kunnskap var kultur og identitet, nye rettigheter var kultur og identitet, ny politisk debatt var kultur og identitet. Fremtiden og ikke fortiden var kultur og identitet.

Men fremtiden er ikke felles, den tilhører de som klarer å tyde tidens tegn og tilpasse seg raskt. Kultur og identitet er for vinnerne når det er flytende og for alle når det er fast. Lapskaus er ikke kultur. Lapskaus er ikke identitet. Vinneren er kultur og identitet. Og vinneren, det er den som representerer tidens krefter med sin personlighet. Men hvor mange direktører spiste Lapskaus når man fortsatt spiste Lapskaus? Var Folket uten annen kultur og identitet enn Kosten. Mulig. Og folket var jo alltid delt på midten. Mange av dem som var helt vanlige spiste vel ikke Lapskaus da heller. Ble Folket narret til å tro at de hadde kultur og identitet så de ikke skulle bli misfornøyde? Ja, helt sikkert. For om det de trodde var deres naturlige og selvfølgelige identitet når de trodde det var det, ikke var det likevel, da ble det bråk. Neste gang du tenker at Lapskaus er kultur og identitet, tenk litt over hvordan du kunne hatt det om du ikke var en av dem som var oppdratt til å føle og tenke at Lapskaus var kultur og identitet. Det er de som vinner frem i samtiden med sin agenda som representerer kulturen og identiteten. Du blir i bunn og grunn bare en litt latterlig og tragisk figur som går rundt og ikke skjønner noe som helst.

BARNESTJERNEN

Versjon to -

Barnestjernen utnyttet andre. Hun fant seg ofre. Vi var ikke som henne. Når vi ikke truet hennes tro ga hun blanke faen i oss men når vi sa noe som truet hennes tro var hun på krigsstien. Vi fantes bare til for henne som et problem. Vi fantes bare til for henne som djevelens tjenere. Vi fantes bare til for henne som komiske og tragiske. Vi andre på avdelingen, vi fikk hennes respekt om vi respekterte henne og gjorde som hun sa uten å mukke. Hennes kjærlighet var ikke for hennes neste men for hennes lydige undersåtter. Hun kunne bare være seg selv når hun bestemte. Hennes tro var normale menneskers tro. De som forestilte seg å tro på noe høyere men som egentlig bare trodde på seg selv. Dette var den Barnestjernen jeg lærte å kjenne i 2012 og 2013. Vi var bitre fiender på undersiden. Men på overflaten lot hun som. Hun var en dyktig skuespiller, det skal hun ha. Det var vanskelig for meg å slå fast hvor hennes tro sluttet og hvor de sosiale evnene begynte. Men jeg glemmer henne ikke. Den normale og snille jenta på tjueto som alltid hadde ett oppgitt og sarkastisk smil på lur. Hun ville bevise et poeng. Og poenget var aldri sånne som henne. For da ville ikke noen vært normale og snille, og hvordan skulle vi da visst hvem vi er? Ved å tro på oss selv. Nei, vi må tro på andre. Barnestjerne jeg glemmer deg ikke, fordi du ikke tok meg på alvor, og fordi jeg gjorde deg til mobber, en rolle du fant deg naturlig til rette i. Du var jo tross alt Katolikk.

Jeg krenket andre menneskers tro. Du krenket bare meg. Og individet har ikke så mange rettigheter som religionene. Fordi dere kan ikke tro på dere selv, for da tror ingen på dere og det dere sier til dem, derfor trenger vi tro.

For den som tror på noe høyere er ikke egoistisk, mens den som bare tror på seg selv er veldig egoistisk og det er ikke greit altså.

- Tror du virkelig at du kan lære meg noe?
Barnestjernen var ikke nådig i sin opphøyede posisjon langt over bermen og arbeiderklassen. Jeg tror likevel at det verste ikke var at jeg var blasfemisk men at jeg var så dum. Hun kunne ikke respektere dumme mennesker. Hennes tro trengte ikke dumme mennesker. Hennes tro trengte de som forsto hvordan tingene hang sammen, enten de var sånn som henne eller ikke, om de var kommunister eller Feminister. For om de forsto verdier, så forsto de henne, og da fikk de hennes respekt. Hun forholdt seg til verdier, ikke til mennesker. Hun forholdt seg til verdier, ikke til andres følelser. Vi andre måtte dø fordi hun trodde. Og hun måtte tro om hun skulle kunne respektere seg selv og ikke bare følge seg selv. For da var hun egoist og da var hun ikke snill. Og den illusjonen, den måtte hun for alt i verden holde fast ved og ikke gi slipp på.

Men hun mobbet meg, Barnestjernen, fordi jeg trodde jeg var noe stort, skjønte jeg ikke at jeg var en arbeiderklasseramp. En gjennomsnittlig, Nord-Norsk Arbeiderklassegutt blir ikke til noe som helst. De står fortsatt med lua i hånda. Om de i det hele tatt blir tilbudt noen jobb lenger. Det er vel andre som får de jobbtilbudene, hvem vet jeg faktisk ikke. Så var jeg kansje ikke stor da.
Men hun hadde fått alt rett i fanget her i livet og forsto ikke og gjorde ikke minste forsøk på å forstå de som ville opp og frem her i verden. Det var hun som skulle være der. Ikke jeg.
Og grunnen til at hun følte at det var hun som skulle ha de fordelene, det var fordi hun trodde, det var fordi hun var Katolikk.

Akkurat som med jegere og samlere som med Romerne i antikken som med de store verdensreligionene. Den Gud du tror på viser hvem du er, gjør deg faktisk til den du er. Hvem vil du være? Mot hvem?

Jeg var beviselig et dårligere menneske enn henne, Barnestjernen, ikke fordi hun var det, men fordi hun visste hvordan jeg var. Jeg visste også hvordan hun var, men det var en tapers innsikt og ikke en vinners innsikt, den sutrer, den går ikke ut i verden og handler, og hun vet hva jeg vet om henne, men jeg vet ikke hva hun vet om meg. Derfor var jeg et dårligere menneske enn Barnestjernen.

De ønsket og planla at jeg skulle treffe henne, for å sette meg på plass og vise meg hvem som var den virkelige kjendisen. Da nyttet det ikke med noen gamle Cowboytriks lenger, da måtte det kraftigere lut til. Hun lot seg ikke imponere av noe jeg gjorde. Og det var vel meningen også. Nå kunne jeg bare drømme om å skrive og være forfatter når jeg hadde møtt en ordentlig kjendis. Hvem var det som var den vanlige mannen i gata nå, liksom?!?!

Men hun var ikke dum, hun visste godt hvordan hun var overfor andre, det var hennes Katolske tro som gjorde livet til en rangorden og et sosialt hierarki. Hun hadde en rangorden og hatet derfor ikke, jeg manglet en rangorden og minefølelser ble derfor til stereotypier og fordommer, holdninger, og jeg ble fordømt for dem.
Livet er jakt på rang som menneskene godtar.

- Hold kjeft! Her bestemmer jeg! Homsejævel!

ATLANTIS

De voksne lo godt av at arven fra Atlantis var kunnskap. En sånn tro var bare for naive og uvitende småbarn. De måtte jo lære. Moral er viktigere enn kunnskap. Klassesystem er viktigere enn kunnskap. Penger er viktigere enn kunnskap. Vilje til å søke makt er viktigere enn kunnskap. Det å mobbe andre til døde uhindret fra sandkassen til aldershjemmet er viktigere enn kunnskap. Det kunne være farlig å si at kunnskap var viktigst. Alt raknet i sømmene. I voksensamfunnet var ikke kunnskap viktigst ihvertfall, det måtte ungdommen lære seg å forstå. Slutt og drømme, sa de oppgitt og hoderystende til oss. De måtte jo bli voksne og voksne hadde ikke kunnskap, det visste alle barn og unge, voksne trodde på rett og galt og det var jo samfunnets normer, og kunnskap kunne aldri være en norm, for da mistet man noe av den naturlige kontrollen. Kunnskap kan være frigjørende og sånn kan ikke voksne ha det. Sånn skal ikke barn ha det. Bare når kunnskap er rene, harde fakta og ikke myter, for da lærer man å drømme. Og det er farlig for rett og galt. Den sikre vissheten om at det man trodde på som rett og galt ikke kunne motbevises. Drømmer man så kan det jo kansje det?

- Skjønner ikke du at det å ha kontroll og det å kontrollere folk er mye viktigere enn kunnskap!? Kunnskap har ingen praktisk betydning i menneskelivet! Bortsett fra når vi er forkjølte! Er du dum!

Når Kunnskapen ikke er idealistisk, men forsvarer ett urettferdig system, for alle, også for de høyt utdannede fordi de må bo på Østkanten for å ha store nok leiligheter, først da var kunnskap trygt, når Kunnskap "Øket følelsen av at motstand ble overvunnet" for å si det med en Tysk Blasfemikers ord, da kunne man være trygg på at Kunnskapen var under kontroll og var på din side.

Kunnskap brukes av de sterke for å fordumme oss.

Skal Kunnskap rettferdiggjøre og nødvendiggjøre rangordenen, eller skal Kunnskapen utslette rangordenen?: Strategi mot uttrykk. Statistikk mot dans og trommer i gatene.

Folk gir heller opp livsstilen sin og blir vegetarianere enn å oppgi rangordenen, fordi de har innsett at makt er viktigere enn moral,og moral kan være mange ting, mens makt bare er en ting.

Mennesket eksisterer fortsatt, midt oppe i all Kunnskapen, vi er Kunnskapen, vi er mer egentlig enn den, mennesket oppdaget Kunnskapen, det var ikke den som oppdaget oss.

DIAGNOSENE

Den som får en diagnose er ikke deltager i virkeligheten mer. Den som får en diagnose står utenfor utenforskapet. Den som får en diagnose får behandling gjennom å glemmes og ignoreres. Den som får en diagnose er fri til å være i behandlingssituasjonen. Den som får en diagnose får formelle, men ikke reelle rettigheter. Den som får en diagnose oppfører seg i tråd med fordommenes forventninger. Den som får en diagnose tror tilslutt at det er noe feil på ham, fordi åndsfriskheten gir etter.

Den som får en diagnose vil ha en annen Gud enn legen. Den som får en diagnose oppfører seg sinnsykt fordi han er syk, men ikke gal.

De syke jeg har møtt ville bare bort fra systemet. Systemet ville bare hjelpe. Men de vil ikke kurere oss, men stabilisere oss med medisinene, for ellers kan de ikke behandle oss. For behandling, det er ikke noe du blir ferdig med. Det er en kronisk og kontinuerlig tilstand. Hvem behandler en frisk person? Og det som kjennetegner alle leger og sykepleiere og sosionomer, er at de må behandle noen, for ellers så føler de seg selv - syke. Andres frihet og uavhengighet fra dem gjør dem syke. Men idag er vi ikke syndige, men syke, derfor er medisinene du tar det radikale og ekstreme symbolet på det du selv har gjort feil. Du spiser medisiner for at legen skal slippe å føle seg dårlig. Er du syk, er legen frisk. Han har en oppgave og funksjon.

DEN DUALISTISKE NATUR

Idealet og argumentet for Kristne er fattigdom, Realiteten er rikdom. Idealet og argumentet for Kristne er Kjærlighet, realiteten er makt. Idealet og argumentet for Kristne er Gud, realiteten er deres egen vilje. Idealet og argumentet for Kristne er å overholde Guds bud og følge Guds kjøreregler, realiteten er at de ikke blir enige. Idealet og argumentet for Kristne er Menneskets verdighet, realiteten er slavemoral som holder de genuine følelsene nede. Idealet og argumentet for Kristne er livet, realiteten er Døden. Men dette er ikke hykleri. Det er en personlighetstype som bare, psykologisk sett, kan uttrykke det positive som noe negativt. Den stoler ikke på seg selv og tror ikke på noe. Den er noe. Den er hat og makt og overtro. Men Kristus kjærlighet gir denne personlighetstypen evnen til å lyve og fremstå verdig. Vi blir derfor uverdige og vi lyver. Hvem tror dere at vi er?

SPØRSMÅLET

Hva om psykologene og Kristendommen sluttet å hetse og bekjempe hverandre og istedetfor forente krefter og slo seg smmen? Tenk på hva de kunne oppnå da! Sammen!
Den Kristne damen på TV2 sin debatt rødmet i stolt skam.
Total makt over sinnene. Men hvem er disse "Dem" som de sammen skal ha total makt over? Er det kvinner? Er det homofile? Er det vegetarianere? Er det hippier? Er det motorsykkelklubber? Er det barnevernsunger? Er det psykiatripasienter? Er det fattige?
La maktinstitusjonene i samfunnet representere hver sine krefter - og slik frigjøre mennesker!
Skal man slå Gud og Darwin sammen - bare for å gjøre mennesket enda mindre og enda mer ensomt?!
Om fysikken, psykoanalysen, Darwin og Religion slår seg sammen, er det tilslutt ikke noen motsetninger i verden og gjøre opprør gjennom.

AMBIVALENSENS LOV

"This is America"! roper Amerikanerne fortørnet når de er frustrerte over noe de opplever som urettferdig eller urimelig. Det betyr at fattige mennesker allerede er fordømt før de kommer inn i rettssalen, og det betyr at også fattige mennesker har en fair sjanse, og det betyr at rike mennesker slipper unna med det meste og det betyr at rike mennesker ikke må tro at de står over loven. "This is America" betyr både noe positivt og noe negativt for alle.

DET FORVENTEDE SELVMORDET

En psykolog og en Journalist snakket sammen på TV om saken hans:

Hans bror har truet med å ta livet sitt og da kan det smitte over på ham sånn at også han vil ta livet sitt har han vist noen tegn til det tidligere, nei ingen direkte trusler men når han så filmen om Francis Farmer så sa han at han ikke kunne leve videre etter dette, men gjorde han noe etter å ha sagt det, nei men han skriver også på en dagbok, den er ikke datert så da er det ikke en dagbok, jo fordi han skriver tankene og følelsene sine ned i den når han har noe på hjertet så han betror seg til den og akkurat som med broren som ikke ville bli eldre enn tjueen, hvorfor det, nei fordi da var han deprimert fordi når du er tjueen så har du opplevd alt allerede og denne dagboken hans handler om frykten for å bli gammel og da tar han livet sitt før han blir gammel akkurat som broren sin som nettopp har truet muntlig med å gjøre det samme, men han har aldri truet muntlig, nei det har han ikke, men denne dagboken inneholder jo en fiktiv karakter og det er han som tar livet sitt, ja men det regner vi som uvesentlig, hvorfor, jo fordi vi tror at han forsøker å lure oss så vi ikke skal oppdage hvor tungt deprimert han faktisk er og at han ønsker å ta livet sitt, hvorfor skriver han ikke bare om å ta livet sitt hvorfor finne på en fiktiv karakter, ja men vi tror ikke at det er noe freudiansk her som at han overfører følelsene sine på denne karakteren som mange glade amatører kansje fristes til å tenke vi tror at han vil lure oss og peke nese til legene og slippe å komme til behandling, er det ikke åpenbart at han har funnet på denne fiktive karakteren og ikke skriver selv om seg selv om å ta sitt eget liv i den dagboken fordi da er det ikke litteratur lenger, litteratur kan det nok være uansett men nå må du høre bok tittelen er meningsløshetens fange, ja men den satt langt inne han måtte tenke mye på den, ja men den heter altså meningsløshetens fange livet er meningsløst og undertittelen er fra dypet av en døende sjel det er åpenbart at han lider av dype depresjoner akkurat som hans yngre bror det er bare et tidsspørsmål før han også forsøker å skade seg selv han isolerer seg jo også og det er et symptom på Schizofreni og mange pasienter med

den diagnosen forsøker jo å ta livet sitt opptil flere ganger, denne gutten må vi redde, skjønner ikke dere at han bare vil bli forfatter og at han trenger annen type hjelp og at dere burde gjort noe for ham langt tidligere, det er alltid et spørsmål om å få hjelp tidsnok men forfatter er han ikke dette er en ung gutt som har store vrangforestillinger om stormannsgalskap iallefall klare trekk på det om ikke en reell diagnose kan gis, kansje har han mye bagasje også, nei dette er sånn som vi ser det et klassisk suicidaltilfelle med innslag av anti-sosial atferd.

Man hadde ikke en sjanse. Pasientene sa at han hadde skrevet en hel bok om å ta livet sitt. Det legene sa var sånn som virkeligheten var. Alle protester og motargumenter var allerede skrevet inn i fagbøkene de hadde i hyllene på kontorene sine, som en del av diagnosen. De ville så gjerne klare å fjerne ham og det klarte de tilslutt også. Det fantes ikke noe språklig uttrykk som ikke var en del av deres faktaverden som kunne uttrykke det. Han sto uten et språk. Han sto uten en scene. Hans argument beviste deres fakta.

Alt han skrev, sa og gjorde ble brukt mot ham, det er også paranoid å si, ja men dere oppfører jo dere sånn, ja men det er det en god grunn til du har jo vært voldelig, ja men jeg ruser meg ikke og jeg har ikke engang prøvd sigaretter, nei men du drikker jo, bare et halvt glass med sprit når jeg er på besøk hos faren min der er det drikkepress, så du har skilte foreldre sa hun og skrev noe inn i rapporten og tenkte sitt du er jo minst paranoid schizofren om du tror vi har noen som helst interesse av å fjerne deg hvorfor tror du at du er så betydningsfull er du stormannsgal, nei men dere leter jo etter tegn på galskap i bøkene mine med lys og lykte, det er der vi finner tegn på galskap, nettopp og ikke i det sosiale livet mitt, jo der og men du gjør dette så lett for oss du gjør det så lett og bringe fagbegrepet vrangforestillinger på bane, vranglære rettet han, nei det er religion og de har selvfølgelig religionsfrihet du trenger ikke å være religiøs du blir ikke tatt på alvor du blir bare medisinert, godt ordinert og indisert, ja det kan du godt si men det hjelper deg ikke, jeg får vel hjelpe meg selv, det er bare vi som tvangsinnlegger og tvangsdiagnostiserer deg som kan hjelpe dette er per idag den eneste hjelpen som finnes, finn på noe bedre da, da får vi ikke vært så effektive men nå er vi ferdige nå har jeg ikke tid til å snakke med deg mer nå er jeg lei sa hun og kastet ham ut på gangen.

Aldri, aldri et ord i støtte fra PEN eller Amnesty. Deres hellige oppdrag var å hjelpe utenlandske forfattere som var forfulgte i sine hjemland. Det ga verdighet. Det ga respekt. Det ga en aura av seriøsitet. Her hjemme i Norge var du enten gal eller et sosialt tilfelle om du trodde du var en forfulgt forfatter. Det du skrev var ikke litteratur men det var en del av og et symptom på den sykdommen du led av. Forfatterskapet ditt beviste på en måte at du var alvorlig sinnslidende.

Konklusjonen er at psykiatrien og overvåkningspolitiet i Norge har bedre begrunnelser for å forfølge forfattere enn det de har i Kina. Våre forfulgte forfattere er det en grunn til å forfølge, de har vel bedt om det selv, de har vel gjort noe, ellers ville de vel ikke vært forfulgte, det er en grunn til å forfølge forfattere i Norge for her har myndighetene rett, det har de ikke i Kina, for der er de Kommunister. I Norge har vi ikke Kommunisme, men hvorfor beviser Demokratiet vårt at forfattere ikke kan skrive provoserende bøker? For Demokratiet har ikke rom for provoserende tanker eller personer. Det er deres arguments fyllesyke.

HABEN SIE ANGST?

- Jeg skulle bare ønske at vi kunne behandle deg for bøkene dine også, sa den kvinnelige, utenlandske psykiatriske sykepleieren til ham på Lovisenberg DPS, med undertrykket sinne i stemmen. Hadde de ikke gjort nok nå?
Han hadde fått kvakksalverbehandling for sengevæting, alarmmatte og knipeøvelser. Han hadde fått stikkpiller opp i bakenden. Han hadde fått MBD diagnose. Han hadde fått terapi for å bli mer maskulin. Han hadde fått støttekontakt for emosjonelle og sosiale samspillsvansker. Han hadde fått gjennomgå en testikkeloperasjon. Han hadde fått spesialundervisning i Matte i åttende klasse, selv om han samme året hadde fått M og M+ på to matteprøver, bare for å hindre ham i å søke om erstatning, og han fikk denne spesialundervisningen både ved å bli tatt ut av det ordinære klasserommet og ved å være inne i det, sånn at problemelevene ikke skulle kunne si at vi ikke hadde fått den rette undervisningen, de sendte til og med en klassens duks inn i klassen, for å lære oss å ta ansvar for handlingene våre, og gjett om hun var empatisk.
Han hadde fått Schizofreni diagnose fordi han var et sosialt tilfelle men ble misforstått som et psykiatrisk tilfelle.
Han fikk til og med diagnosen tre og et halvt år for tidlig, sa de senere, han gikk rundt og tygde anti-psykotiske medisiner av verste sorten uten å engang være psykotisk. Han hadde blitt feilplassert på et ettervernshjem for unge Schizofrene fordi han var for frisk til å være tvangsinnlagt og da ville de ikke ha ham på Lövisenberg fordi han fikk bare tvangsbehandling, og da ble han innlagt frivillig på ett ettervernshjem uten å ha vært innlagt først uten tvungen ettervernsparagraf.

- Legene på Åsgård mente at du kansje ikke var helt frisk ennå? De ville ha deg tilbake, sa Kommunelegen da han plutselig en Høstdag i 1998 dukket opp inne på Gutterommet hans og fikk ham sendt tilbake til Åsgård, selv om avtalen var at han skulle fortsette å bo hjemme hos sin mor, han slapp å bo på den lokale DPS`en fordi han ved en feil ikke hadde blitt utskrevet på Tvungent ettervern men frivillig, men han hadde ikke vært voldelig siden sist. "Har forgjeves forsøkt å få fram psykotiske trekk hos ham" sto det i rapporten fra den gang.
Han hadde uføretrygd, han hadde vært tvangsinnlagt, han gikk på sterke vanedannende medisiner, han bodde i kommunal leilighet, han hadde vært tvangsplassert på vernet bedrift mot hans vilje, han hadde aldri hatt en jobb, han hadde aldri fått seg en utdannelse, han hadde ingen kjæreste, han hadde aldri hatt en kjæreste:
Var han frisk nå?
Når han lå vendt inn mot ryggen på sofaen i TV stuen på en psykiatrisk institusjon i Oslo og hvilte seg klokken tolv om formiddagen midt i uken på en Onsdag.
Han var blitt fratatt livet sitt, det var det som hadde skjedd.
Han var syk fordi han fikk feilbehandling, det var paradokset i saken hans.

På ettervernshjemmet for unge schizofrene, Louises gate 30, godtet de ansatte og pasientene seg over rapporten hans, Epikrisen de hadde fått tilsendt fra Tromsø.
- Han skriver ned tanker som kommer plutselig!
Gjett om de tok deg på alvor som forfatter!
- Og så sa han at han ikke var lei seg for at faren hans døde fordi han hadde en filosofisk innstilling til livet!
- Han er jo splitter pine gal!
De lo av ham, hånte og spottet ham, ikke den minste tegn til medfølelse, det var det han som skulle føle med dem. Det var alltid mobbeofferet som skulle samarbeide med psykopaten.
- Og når de skrev i rapporten at han hadde lest filosofi, så skrev de ikke Epiktet, men Epiktetos! Det får da være måte på hvor fint det skal være!
- Haha! Sånn er ikke jeg! Jeg er gal, men ikke dum!
De visste ikke hvor skoen trykket selv om de var der, de og. Han var ikke frisk ennå, han var syk, behandlingen deres hadde ikke kurert ham, den hadde bare stabilisert ham, og da trenger dere ikke å komme stormende inn på Gutterommet mitt og si at jeg ikke er frisk ennå, men fortsatt syk, for da er det deres feil at jeg er syk. Jeg er syk og ikke frisk ennå fordi jeg er til behandling i systemet. La oss bare være enige om det.
Den eneste behandlingen man fikk var medisinene og de kurerte deg ikke, de bare stabiliserte deg, sånn at man fikk ikke noe tilbud om å bli frisk. Grunnen til at jeg ble hentet tilbake til Åsgård psykiatriske sykehus Høsten 1998 var altså feilbehandling, de hentet meg tilbake fordi jeg ikke var frisk men det var det ikke meningen at jeg skulle være heller: jeg skulle være syk, fordi da kunne de behandle meg og kunne de ikke behandle meg, så forsvant jo noe av poenget. Jeg skulle behandles og derfor måtte jeg spise medisiner fordi da var jeg syk.

Logikken i denne onde sirkelen er umulig å motbevise, men alle føler på kroppen hvor absurd den er. Om jeg var syk og trengte behandling så ville jeg vel fått det. Du får det jo, vi kan bare ikke tilby en kur. Leger som ikke tilbyr en kur er ikke leger, men kvakksalvere, Til og med New Age bevegelsen tilbyr en kur.

Jeg ser det sånn at jeg var ikke syk, men normal og meg selv før jeg begynte å knaske medisiner. Det var når jeg begynte å ta medisiner at jeg ble avhengig av dem og ikke ble tilbudt en kur.

Jeg var ikke syk før jeg begynte med medisinene.
Du fikk jo raserianfall og dyttet julegavepapir opp i ansiktet på moren din.
Jo, men var det det jeg ble medisinert for.
Nei, du ble behandlet for Schizofreni, og raserianfallene var psykose.

Kommunelegen og politiet tok ikke moren min på alvor når hun snakket om raserianfallene mine hvor jeg dyttet Julegavepapir opp i ansiktet på henne. "Slutt og feire Jul da, folk er jo snart ikke Kristne lenger". "Da hadde han vel brukt noe annet".
Løsningen på problemet med det misbrukte julegavepapiret ble tvangsinnleggelse, medisinering og uføeetrygd. Hun sto på den ene siden av bordet og jeg på den andre da jeg misbrukte julegave-

papiret og stakk det opp i ansiktet hennes, jeg følte genuin medfølelse med moren min fordi hun brukte briller og var en vanlig sliter, sånn skulle aldri jeg bli, nei du blir medisinert fordi du bruker julegavepapiret på en annen måte enn den det er ment for. Jeg ville ikke ha en mor det var synd på.
Kansje er det deg det er synd på, har du tenkt på det, jeg har ti års erfaring med å jobbe i Barnehage og har snart høyere utdannelse.

Så var jeg kansje syk da. Men var jeg psykotisk?
Jeg og min mor har i dag et ødelagt forhold, det er ingenting igjen av det. Hun fikk meg tvangsinnlagt og siden den gang har jeg vært varig svekket. Om det ikke var lovlig å behandle sosiale tilfeller så er det mange mennesker som ville gått rundt friske.
Men jeg kan ikke bli frisk siden jeg går på medisiner.
Og jeg går på medisiner siden jeg ikke er frisk.
I rest my case.

Det hele dreier seg om min manglende kunnskap mot deres medisiner. Der står saken. Jeg kan og er ingenting og derfor får jeg medisiner.

Jeg har opplevde andre pasienter i sinnsykeomsorgen som får slutte med medisinene sine. "Du skal gå på medisiner, Ivan, du trenger dem".
Men jeg vet med meg selv at jeg var ikke syk før jeg kom inn i psykiatrien. Det var der jeg ble syk. Jeg hadde problemer. Men jeg var ikke syk. For når du er syk så feiler det deg noe.
Og jeg feilte ingenting, livet mitt var bare inne på et blindspor, det er det fortsatt, takket være medisinatørene.

Jeg får medisiner for da forblir jeg syk.